

РЕШЕНИЕ

№ 2308

гр. София, 19.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **7418** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод Определение № 1183 от 11.07.2025 г., постановено по адм. дело № 315 по описа за 2025 г. на Административен съд – Кюстендил, с което жалбата на „ФОБОС КЕНДЪЛС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Л. Н., чрез адв. А. Т. и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Заповед № 25-5130-00034 от 09.06. 2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от началник група към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) - - К., група КПДГПА - К., с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за срок от 6 месеца на товарен автомобил Ф. Т., рег. [рег.номер на МПС] “.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, тъй като е опорочена, поради това, че е издадена при липса на компетентност; при неспазване на установената форма; при съществено нарушение на административнопроизводствените правила; при противоречие с материалноправни разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Инвокират се доводи, че спорният момент е обстоятелството дали водачът на служебния автомобил, М., е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), валидно за категорията, към която се отнася МПС, което е управлявал. В тази връзка е посочено, че административният орган не е мотивирал акта си с това защо приема, че М. е неправопособен водач според българския закон при положение, че представя СУМПС, издадено

от В., респ. на коя дата е изтекъл 3 месечния срок по чл. 162 ЗДвП. Допълнително са изложени подробни аргументи по отношение приложимия материален закон и неговото тълкуване. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Т., който поддържа жалбата, предлага да бъде уважена и претендира сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – началник група към ОДМВР - К., редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира писмено становище, в което изразява съображения по съществото на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА бланков № 3752306 от 09.06.2025 г., издаден от А. И. Д., на длъжност „полицейски инспектор“ при група КПДГПА-К. при ОДМВР - К., с който е установено, че Л. В. М., ЕГН [ЕГН], на същата дата около 10,28 часа, на Автомагистрала С. при км. 53 посока [населено място] управлява товарен автомобил „Ф. Т.“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ФОБОД КЕНДЪЛС“ ЕООД. Посочено е, че водачът управлява с чуждестранно свидетелство за управление, издадено от В., като има престой в страната повече от 3 (три) месеца от последното влизане. Данните са установени след направена справка с ОДЧ [населено място] в системата за граничен контрол. С АУАН са иззети 2 бр. регистрационни табели и Свидетелство за регистрация на МПС. С оглед така описаните факти е прието, че е извършено административно нарушение на чл. 162 ал.1 от ЗДвП – български гражданин управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от три месеца.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 09.06.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрация на МПС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно 6 месеца.“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

По време на съдебното производство са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Л. М.. Съдът кредитира свидетелските показания, тъй като същите са последователни, систематични и в унисон с останалите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на началник група, група „Контрол на пътното движение по главните пътища и магистрали“, сектор „Пътна полиция“ към отдел

„Охранителна полиция“ при ОДМВР - К. по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-48 от 16.01.2015 г. и Заповед № 8121к-15151 от 10.12.2024 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 1937 от 16.10.2023 на директора на ОДМВР – К., както и Удостоверение рег. № 277р-12636 от 05.11.2025 г., издадено от директора на ОДМВР – К..

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание, за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, в приложима редакция, за срок от 6 месеца до една година се прекратява регистрацията на ППС на собственик, който без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство в съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Не е спорно по делото, че на 09.06.2025 г. Л. М. е управлявал товарен автомобил, собственост на жалбоподателя.

Спорът по делото се отнася до това дали свидетелят М. на 09.06.2025 г. е управлявал притежаваният от оспорващия товарен автомобил Ф. Т. с валидно свидетелство за управление на МПС. Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал личния си лек автомобил с чуждестранно СУМПС, издадено от В., без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България.

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че водачът притежава СУМПС, издадено от В., както и че при извършена справка в системата за граничен контрол е установено, че лицето има повече от 3 месеца престой в Република България. В акта е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – българският гражданин управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца.

По делото безспорно е установено, че при извършената полицейска проверка лицето е представило чуждестранно СУМПС, издадено от В.. От страна на ответник са представени доказателства (приложена е справка за пътуване на лице-български гражданин за периода от 03.09.2024 г. до 03.09.2025 г. на лист 28 от делото). Като дати на влизане и излизане по шосе от страната са отразени такива на гранични пунктове с държави извън Ш. пространство, от която е видно, че последното влизане в страната на Л. М. е на 02.12.2024 г през ГКПП О., а последното излизане от Република България е осъществено на 09.06.2025 г през ГКПП Г..

На 31.01.2020 г. влиза в сила Споразумението за оттеглянето на О. кралство В. и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, при което О. кралство напуска Европейския съюз. Последва преходен период до 31.12.2020 г., през който правото на ЕС

продължава да действа за В.. С изтичането на този единадесетмесечен преходен период, считано от 01.01.2021 г., по отношение на О. кралство вече не са приложими нормите на правото на ЕС. Съответно, тъй като беше член на ЕИП производно от членството си в ЕС, В. престана да бъде договаряща страна по Споразумението за ЕИП на 31.01.2020 г., но запази правата си по Споразумението до изтичането на преходния период до 31.12.2020 г. Междувременно, договарящите страни по Споразумението за ЕИП - членове на ЕАСТ сключиха отделно Споразумение за разделяне с О. кралство на 28.01.2020 г., което до голяма степен преповтаря релевантните части от съдържанието на Споразумението за оттеглянето на О. кралство от ЕС. От изложеното следва, че считано от 01.01.2021 г. В. не е договаряща страна по Споразумението за ЕИП и издадените от нея свидетелства за управление на МПС не са издадени от държава-членка на ЕС, нито от държава - страна по Споразумението за ЕИП.

Независимо от горното съдът приема, че настоящата хипотеза се развива съобразно Конвенцията за пътно движение от 1968 г., която е част от международното публично право, създадена от Организацията на обединените нации, а не в рамките на Европейския съюз. Както Република България, считано от 28.12.1978 г., така и О. кралство, считано от 28.03.2018 г. са договарящи страни по Конвенцията и по силата на чл. 41, ал. 2 б. "б" от същата, изведеното в чл. 161, ал.1, т. 1 ЗДвП свидетелство за управление на МПС, издадено в една от двете държави е валидно на територията на другата, ако отговаря на изискванията на Приложение № 6 на конвенцията. Макар и напуснало Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, О. Кралство продължава да е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата. Издадените във В. свидетелства за управление на моторни превозни средства (СУМПС) отговарят на приложение № 6 към тази конвенция.

В случая няма застъпено твърдение, че издаденото от В. СУМПС на Л. В. М. не отговаря на приложение № 6 от Конвенцията, на изискванията за форма, език, срок на валидност и категории превозни средства, за чието управление е издадено, поради което следва да се счита, че то е валидно за територията на България към датата на проверката на 09.06.2025 г.

Съдът приема за неправилен изводът на административния орган, че лицето пребивава на територията на Република България повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал.1 ЗДвП в приложимата редакция на закона, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Принципно неизпълнението на задължението по чл. 162, ал. 1 ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал.1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление. В случая в АУАН не е коментирана датата на влизането на жалбоподател в страната, а единствено е посочено, че е направена справка чрез ОДЧ Д. в Гранична полиция, като липсва анализ за това как е преценено, че е нарушена цитираната норма с факта на излизането на жалбоподател от страната, респ. как е достигнат до извод, че жалбоподател е пребивавал повече от 3 месеца в страната. Вярно е, че съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените по този закон актове имат доказателствена сила до доказване на обратното. От представените по делото писмени документи може да се установи

единствено влизането и излизането от територията на Република на България по шосе към държави извън Европейския съюз и Ш. пространство, тъй като 01.03.2025 г. отпада граничния контрол с държави-членки. Следователно са оборени констатациите, че лицето е пребивавало в страната повече от три месеца и е следвало да подмени свидетелството си за управление на МПС. Съдът приема, че не са били налице предпоставките за издаването на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, визиращи в чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Водачът е влязъл в страната на 09.06.2025 г и към момента на проверката на същата дата не е изтекъл тримесечният срок за управление с чуждестранно свидетелство.

При тези обстоятелства не се установява да е изпълнен фактически състав за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП по отношение на собственика на МПС, който да го е предоставил на неправопособен водач, тъй като към датата на извършената проверка и съставянето на АУАН не се установява Л. М. да не изпълнява изискванията на закона. В тази връзка следва да се има предвид, че с решение № 260 от 23.10.2025 г., постановено по НАХД № 20251510200711 по описа за 2025 г. на Районен съд – Дупница, НО, 2-ри състав е отменено Наказателно постановление № 25-5310-000375 от 18.07.2025 г., издадено от началник група в ОДМВР К., група КПДГПА К., издадено за констатирано с АУАН серия ГА, бланков № 3752306 от 09.06.2025 г. този съдебен акт е влязъл в сила на 12.11.2025 г. Следователно с отмяната на НП, издадено въз основа на АУАН, станал предпоставка за издаване на обжалваната заповед на ПАМ, последната се явява незаконосъобразна.

По тези съображения жалбата на „ФОБОС КЕНДЪЛС“ ЕООД е основателна и следва да бъде уважена, а обжалваната заповед да се отмени като незаконосъобразна.

При този изход на спора, следва да се уважи искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски, съгласно представения списък от адв. А. Т. и следва да се осъди ответника да му ги заплати в пълен размер общо на 550,00 лв. (281,21 евро), от които 50,00 лв. – внесена държавна такса и 500,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-5310-000034 от 09.06.2025 г. на началник група, ОДМВР – К., група КПДГПА-К.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – К. да заплати на „ФОБОС КЕНДЪЛС“, ЕИК[ЕИК] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 281,21 (двеста осемдесет и едно евро и двадесет и една стотинки) евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: